

VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO
PARDUBICE

4 20
14

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> DUBEN >>> 104. sezóna 2013/14

LADISLAV ŠPINER REŽÍRUJÍCÍ, TANČÍCÍ...

KRÁLOVA ŘEČ – PŘÍBĚH HOLLYWOODSKÝCH ROZMĚŘŮ

OSTRÝ JAZYK A JÍZLIVÝ HUMOR V NOVÉM INPROJEKTU

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

DUBEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	17:30	B. Hrabal / OSTŘE SLEDOVANÉ VLAKY			ZADÁNO
			Tragikomedie tělesného a lidského dospívání M. Hrmý na malém středočeském nádraží v době války. V hlavních rolích M. Ruml, J. H. Režie I. Krobot. Městské divadlo Mladá Boleslav			
STŘEDA	2.	17:30	CABARET	KONEC 20:10	7. REPRÍZA	S
ČTVRTEK	3.	17:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 19:40	26. REPRÍZA	L
SOBOTA	5.	18:00	ROZBITÝ DŽBÁN	 KONEC 19:40	10. REPRÍZA	T
NEDĚLE	6.	19:00	ONDŘEJ HAVELKA a jeho MELODY MAKERS ROZVRKOČENÍ z písní Jaroslava Ježka a pánů V+W	Koncertní show věnovaná legendám úsvitu naší moderní populární hudby a jejich velkým inspirátorům je součástí Mezinárodního festivalu Pardubické hudební jaro 2014.		
PONDĚLÍ	7.	9:30	J. M. Barrie – P. Joucla – B. Goldmann / PETER PAN			ŠK
		12:00	PETER PAN			ŠK
		19:00	C. Greep / ÚHLAVNÍ PŘÁTELE			
			Svěží francouzská komedie o tom, jak snadné je narušit dlouholeté přátelství... Hrají N. Boudová, T. Kostková, R. Holub a M. Vladyka. Režie J. Seydler. Divadlo v Rytířské, Praha			
ÚTERÝ	8.	18:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 20:30	36. REPRÍZA	N
STŘEDA	9.	18:00	JMÉNO RŮŽE	KONEC 20:25	13. REPRÍZA	X
ČTVRTEK	10.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 21:40	4.1. REPRÍZA	
PÁTEK	11.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10	20. REPRÍZA	H
NEDĚLE	13.	18:00	R. Anderson / VÍŠ PŘECE, ŽE NESLYŠÍM, KDYŽ TEČE VODA			
			Tři příběhy, které jsou velice směšné, ale zároveň velice lidské. V jistých obměnách mohou potkat každého z nás. Hrají V. Vydra, N. Konvalinková, L. Švormová / K. Fialová, P. Nárožný, J. Ptáčník, D. Morávková / E. Janoušková. Režie P. Háša. Agentura Harlekýn, Praha			
ÚTERÝ	15.	19:00	BALADA PRO BANDITU	 STR. 10 KONEC 21:40	27. REPRÍZA	M
			Představení se uskuteční v rámci přehlídky Svět knihy na jevišti. Diváci ke každé vstupence obdrží 50% slevový kupón na vstup na Mezinárodní knižní veletrh Svět knihy (15. - 18. května 2014) na pražském Výstavišti.			

STŘEDA	16.	19:00	I. Dousková / HRDÝ BUDŽES		Husákovská normalizace pohledem osmileté školačky v podání B. Hrzánové. Dále hrají J. Vlčková a L. Jeník. Režie J. Schmiedt. Divadlo A. Dvořáka Příbram Náhradní termín za zrušené představení 16. prosince 2013. Zakoupené vstupenky zůstávají v platnosti!		
ČTVRTEK	17.	19:00	CABARET	KONEC 21:40	8. REPRÍZA	C	
PÁTEK	18.	19:00	CABARET	KONEC 21:40	9. REPRÍZA	E	
SOBOTA	19.	19:00	HOLKY Z KALENDÁŘE	STR. 21	KONEC 21:40	26. REPRÍZA	A
ÚTERÝ	22.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	→	KONEC 20:40	11. REPRÍZA	A
STŘEDA	23.	19:00	POSLEDNÍ VÍKEND		KONEC 21:20	21. REPRÍZA	K
ČTVRTEK	24.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	→	KONEC 20:40	12. REPRÍZA	R
PÁTEK	25.	10:00	KRÁLOVA ŘEČ		VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG	
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		KONEC 21:45	116. REPRÍZA	
SOBOTA	26.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ		PREMIÉRA	P1	
NEDĚLE	27.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ		PREMIÉRA	P2	
PONDĚLÍ	28.	19:00	J. Schmid / ŠKAREDÁ STŘEDA		Zběsilá komedie o absurdnostech dnešního života, ve které se i hodně muziciři... Hrají J. Lábus, O. Navrátil, J. Synková, M. Dejdar a další. Režie J. Schmid. Studio Ypsilon, Praha		
ÚTERÝ	29.	9:00	IKAROS			ŠK	
		11:00	IKAROS			ŠK	
		19:00	I. Ambjørnsen – A. Hellstenius – P. Næss CHVÁLA BLÁZNOVSTVÍ ANEB ELLING A KJELL		Laskavá komedie o tom, jak se dá létat s přistříženými křídly. Hrají T. Petřík a M. Malátný, frontman kapely Chinaski. Režie J. Seydler. Činohra Karlovarského městského divadla	F	
STŘEDA	30.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ		3. REPRÍZA	B	

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	6.	15:00	T. Kraucher / POHÁDKY ZE MLÝNA Pohádková skládanka s písničkami. Režie T. Kraucher. Divadlo Pohádka, Praha	
PONDĚLÍ	7.	9:00	POHÁDKY ZE MLÝNA	ŠK
		10:30	POHÁDKY ZE MLÝNA	ŠK
		19:00	JAN SPÁLENÝ TRIO Koncert J. Spáleného – otce českého blues, který vedle své kmenové kapely ASPM založil komornější TRIO. V sestavě TRIA působí ještě M. Gera na trubku a F. Spálený na tubu a basu.	

STŘEDA	9.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	14. REPRÍZA	B2	
PÁTEK	11.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG1			
SOBOTA	12.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ		PREMIÉRA	P1A	
NEDĚLE	13.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ		PREMIÉRA	P2A	
ÚTERÝ	15.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ		3. REPRÍZA	ŠK	
STŘEDA	16.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	→→	KONEC 9:50	32. REPRÍZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	→→	KONEC 11:20	33. REPRÍZA	ŠK
		19:00	JEPTIŠKY		KONEC 21:20	15. REPRÍZA	B3
PÁTEK	18.	19:00	D. Zbytovská / BIOSTORY	Komedie z prostředí fiktivního Bio-kurzu o tom, jak se na jedné straně viditelně prospěšná idea může v rukou „nepravých“ stát pastí pro ty slabší, hledající. Hrají D. Zbytovská, B Seidlová a N. Zbytovská. Režie MALÉhRY. MALÉhRY, Brno			
ÚTERÝ	22.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ		4. REPRÍZA	ŠK	
STŘEDA	23.	10:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ		5. REPRÍZA	ŠK	
		18:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA		KONEC 20:15	27. REPRÍZA	X2
ČTVRTEK	24.	19:00	THE ROSE – JANIS JOPLIN	Hudební večer s pardubickou rockovou kapelou RedGuitars a hercem J. Vránou. RedGuitars vás zavedou mezi generaci mladých lidí, které spojoval odpor ke konvenčním ideálům a způsobu života 60. a 70. let. Pořad bude věnován zpěvačce J. Joplin – symbolu hnutí hippies. Uvádí agentura Pardubický bigbeat včera a dnes.			
PÁTEK	25.	9:00	MALÁ ETIKETA			ŠK	
		10:30	MALÁ ETIKETA			ŠK	
			Písničkářka J. Rychterová s H. Strnadovou v pořadu, který vtipnou formou přiblíží základy společenského chování.				
NEDĚLE	27.	15:00	A. Lindgrenová – V. Krautmanová / PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA	Známé příběhy malé zrzavé holčičky plné humoru a dobrodružství. V titulní roli E. Dohnalová. Režie R. Jasinská. Divadlo Applause, Praha			
		17:00	PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA				
PONDĚLÍ	28.	19:00	O. Kluck / ČEKÁRNA BUDOUNOST	🔗	str. 16–17	PREMIÉRA	
			První české uvedení radikálního textu vycházející hvězdy současné německé dramatiky, který se svým ostrým jazykem a jízlivým humorem zařezává do flegmatismu současné společnosti. Co se musí stát, aby se z ní konečně probudila?! Režie K. Iváková j. h. Uvádíme v cyklu INprojekty (Malé inscenační projekty světových novinek).				
STŘEDA	30.	9:00	S. J. Maršak – F. Hrubín / DŮM KOČKY MODROOČKY			ŠK	
		10:30	DŮM KOČKY MODROOČKY			ŠK	
			Veršovaná pohádková hra o síle přátelství. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelního studia LAIK				

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Martin McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

 str. 11–13

Tragikomedie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy.

Jeden z nejvýznamnějších dramatiků současnosti nám ve své hře přibližuje život na těžce dostupném ostrově Inishmaan v roce 1934. Činí tak s velkým porozuměním, citlivě, ale zároveň s výrazným nadhledem a černým či groteskním humorem. V popředí jeho zájmu pak stojí Mrzák Billy, který se ze zdejší společnosti nevymyká jen svým fyzickým hendikepem – na rozdíl od ostatních se rozhodne vykročit z životního stereotypu a pokusí se splnit si svůj velký sen! V titulní roli Petr Borovec. Režie Ladislav Špíner j. h.

David Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

 str. 8–10

Dramatický příběh o smyslu lidského poslání na půdorysu královského údělu v moderním světě.

Po smrti otce – anglického krále Jiřího V. – a skandální abdikaci krále Eduarda VIII. je princ Bertie, který se potýká s vadou řeči, nečekaně korunován králem Jiřím VI. Země stojí na prahu II. světové války a zoufale potřebuje silného vůdce. Králova žena Alžběta (budoucí královna matka) domluví svému muži setkání s excentrickým terapeutem Lionelem Loguem, který má krále zbavit nepřijemného hendikepu... V hlavních rolích Martin Mejzlík a Jiří Kalužný. Režie Petr Novotný.

DÁLE HRAJEME:

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném klášteře dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a J. Vrána j. h. Režie P. Novotný.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a P. Tenorová. Režie L. Olšovský j. h.

J. Kander – F. Ebb –

 str. 11–15

– J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v Evropě v jednom z nejlepších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLÍ!

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. Mladí manželé Kerwoodovi v ní usilují o adopci dítěte. Vše by bylo na nejlepší cestě, pokud by se ale v jejich domě neobjevila nečekaná návštěva! V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

A. Christie / POSLEDNÍ VÍKEND

Víkendový pobyt na letní sídle Lady Angkatellové se náhle zvrtné – jak jinak: dojde k vraždě! Hrají M. Sikorová, Z. Bittlová, I. Jirešová j. h., J. Janoušková, J. Vrána j. h., M. Mejzlík, V. Dušek a další. Režie P. Ondruch j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

H. von Kleist

 str. 22–23

ROZBITÝ DŽBÁN

Komedie plná vytáček o udržení se u moci za každou cenu, která satiricky promlouvá o aroganci mocných, kteří o nás rozhodují. Hrají Z. Rumpík, P. Dohnal, J. Janoušková a další. Režie V. Vencel j. h.

T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE

Laskavá komedie, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

M. Uhde – M. Štědroň / BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zbojníka Nikolý Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. V hlavních rolích J. Musil nebo T. Lněnička j. h. a P. Tenorová. Režie M. Tarant j. h.

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	1.	19:00	A JE TO V PYTLI!	CHRUĐIM
PÁTEK	4.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	CHLUMEC NAD CIDLINOU
STŘEDA	16.	19:00	JMÉNO RŮŽE	SKUTEČ
ÚTERÝ	29.	19:00	CHARLEYOVA TETA	MLADÁ BOLESLAV

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	11.	19:00	MOJE HOUSLOVÉ LEGENDY	
Nový koncertní program P. Šporcla , v němž představí českou houslovou školu a její legendy. Partnerem u klavíru mu bude dlouholetý kolega, vynikající hudebník a dirigent P. Jiříkovský. ŠPORCL ARTS Agency				
SOBOTA	31.	19:00	G. Puccini / TOSCA	
Dramatická opera, jejíž děj se odehrává v Římě v červnu roku 1800, kdy je církevní stát dobyt francouzskými vojsky. Příběh slavné zpěvačky Toscy stále patří k nejpoblárnějším titulům světových operních scén. Severočeské divadlo Ústí nad Labem uvádí agentura Na Nic.				

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	11.	15:00	I. Dušková / HONZA A LESNÍ SKŘÍTEK
Pohádka s písničkami o tom, kterak Honza a lesní skřítek zachránili les. Režie I. Dušková. Divadelní soubor Cylindr, Praha			

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK	30.	20:30	BALADA PRO BANDITU
Muzikálové zpracování legendárního příběhu zbojníka Nikoly Šuhaje v exteriérovém prostředí letní scény, kde tento lidový příběh z koločavských horských hřebenů vhodně koresponduje s přírodní scénérií... V hlavních rolích J. Musil nebo T. Lněnička j. h. a P. Tenorová. Režie M. Tarant j. h.			
SOBOTA	31.	20:30	BALADA PRO BANDITU

Petra Janečková a Ladislav Špiner

HERCI ROKU 2013

FOTO J. SEJKORA

14. března se v historické budově Východočeského divadla uskutečnil Divadelní bál. Zlatým hřebem plesu bylo vyhlášení výsledků divácké ankety o nejoblíbenější herečku a herce roku 2013.

Jubilejní desátý titul nejoblíbenější herečky si z plesu odnesla **PETRA JANEČKOVÁ**, která nejvíce hlasů získala za role v muzikálu Zpívání v dešti a komedii Apartmá hotelu Plaza. Na druhém místě se umístila loňská bronzová **Martina Sikorová** a na třetí pozici **Petra Tenorová**.

Divácky nejoblíbenějším hercem pardubického divadla se po šesté v řadě stal **LADISLAV ŠPINER**, jehož obdivovatelé stále nemohou zapomenout na jeho Amadea, vyzdvihují však i ostatní role z jeho repertoáru. Druhá příčka v mužské kategorii již několik let patří **Martinu Mejzlíkovi** a třetí pak poprvé **Petru Borovcovi**.

Vyhlášen byl i absolutní vítěz ankety. **Nejvyšší počet diváckých hlasů v roce 2013 získal LADISLAV ŠPINER**, jehož Herecká asociace odměnila cenou v podobě zlaté divadelní masky.

Fotografie z plesu si můžete prohlédnout na webových stránkách divadla www.vcd.cz.

RaS

Králova řeč

pravdivý příběh hollywoodských rozměrů

S režisérem Petrem Novotným začínáme zkoušet hru, která v posledních dvou letech uhranula mnoho inscenátorů a usadila se na repertoáru několika scén v Evropě. V českém překladu se hraje už v Brně, Liberci a Praze, v dubnu bude mít premiéru ve Východočeském divadle.

Spousta čtenářů příběh anglického krále Jiřího VI. jistě zná, protože viděli stejnojmenný film, který se stal neúspěšnějším snímkem roku 2010 a byl ověnčen mnoha cenami, mimo jiné čtyřmi Oscary.

KRÁLOVA ŘEČ začala vznikat už v 80. letech, kdy autor sbíral materiál o spolupráci svérázného australského logopeda Lionela Louga s koktajlím princem Albertem, pozdějším králem Jiřím VI. Alžběta, královna matka, však trvala na tom, že za jejího života tento materiál nebude dramaticky vydán, a tak byla hra dokončena až v roce 2012. Nutno říct, že je napsána velmi dobře, je dramatická, sevřená, strhne čtenáře a má přesnou dávku suchého britského humoru. Mě osobně dokonce zaujala víc než film, který je skvělý. Ve zkratce se dá říct, že příběh popisuje složitou cestu nespělého, psychicky zranitelného a koktajlícího prince Alberta na královský trůn poté, co jeho bratr Eduard abdikuje, aby se mohl oženit se svou láskou, dvakrát rozvedenou Američankou Wallis Simpsonovou. Příběh jedince,

čestného a zodpovědného, který překoná překážky, aby došel cíle, o který nestál. Příběh takřka hollywoodských rozměrů. Ale když podrobněji studujeme materiály a historické prameny, tak zjišťujeme, že autor si nic nepřidával a málo ubíral, že máme co do činění s historicky dost věrným příběhem.

Čtené zkoušky jsou pro herce prvním setkáním s hrou, někdy se stane, že text až do zahajovací zkoušky neznají. Tentokrát, možná proto, že pracujeme s dohledatelnými a mimořádně zajímavými fakty nedávné historie, přicházejí především hlavní představitelé dost připraveni. Viděli film. V televizi před časem už podruhé vysílali velmi inspirativní dokument Edward a George – dva bratři, jeden trůn. Na internetových stránkách kolegové dohledali mnoho detailů ze života postav. Hru čteme velmi pozorně a snažíme se všechno pochopit, vysvětlit a rozklíčovat. Od tak složitých věcí jako je politická situace ve Velké Británii na prahu II. světové války, jako jsou postavy královské dynastie a politické garnitury, přes pochopení etikety, kterou jsou členové královské rodiny vázáni, až po takové detaily, jako je vůně kedgeree – mysleli jsme si, že tak voní nějaký druh čaje, zjistili jsme však, že je to exotické jídlo z rýže, ryby a vařených vajec, které zdomácnělo ve Velké Británii v časech impéria.

MARTINA MEJZLÍKA čeká nelehký úkol – ztvární postavu zadržávajícího prince Bertieho, který byl korunován králem Jiřím VI. a po celé čtvrtstoletí stál v čele Spojeného království a britských dominií. Byl posledním císařem Indie, posledním králem Irska a první hlavou Commonwealthu. Jako druhorozený syn nebyl připravován na královské povinnosti a v mládí žil ve stínu svého staršího bratra Eduarda.

Martine, máš něco společného s postavou Jiřího VI.?

Zatím jsme na začátku cesty, ale podle toho, co jsem o něm stihl poznat a jak jsem zatím pronik-

nul do problému, tak je mi blízký svým naturelem, svými pochybami a nedostatkem sebevědomí. Připadá mi, že si není jistý sám sebou, necítí se být tím, čím má být.

Do jaké míry tě inspiroval film?

Asi se na něj podívám ještě jednou, protože ho nemám čerstvě v paměti, jenom něco málo mi utkvělo. Spíš mám v paměti představení z Divadla pod Palmovkou, které se mi asi líbilo víc.

Dokumentární film, který jsem viděl v televizi, mě překvapil tím, že to, co je ve hře, to, co budeme hrát, je vlastně opis skutečnosti, je to historicky hodně věrné. Že to není vymyšlený příběh, ale pravda.

PETRA JANEČKOVÁ hraje **Alžbětu**, manželku prince **Alberta**, později nazývanou **královna matka**. Dožila se úctyhodného věku 101 let, zemřela v roce 2002. V Británii byla nesmírně populární. Královskou rodinu, která se často otráasala nejrůznějšími milostnými skandály, dovedla udržet pohromadě. Dokázala poradit i povzbudit, předávala jim svou životní moudrost. Britové ji milovali už od dob II. světové války, kdy byla velkou oporou svému muži, odmítla opustit zemi zmítanou leteckými nálety a zůstala se svými poddanými, aby jim dodala opory.

Petro, je těžké hrát takhle známou a populární osobu, nebo máš z toho jiný pocit?

Mám z toho zatím velmi příjemný pocit. Nevím, jestli je to víc tím, že hraju postavu, která opravdu existovala, nebo že je tak jiná než ta,

kterou hraju v Cabaretu. Víím, jak by se Alžběta měla chovat, a je na mně, aby to bylo zábavné a abych zároveň měla korektní chování. Je to samozřejmě i zavazující, nemůžu moc vybočit z té korektnosti.

Znála jsi některý z těch příběhů, o kterých je **Králova řeč**? Myslím třeba velký milostný příběh, jeden z nejslavnějších v novodobé historii, kdy se muž vzdá trůnu a po roce králování abdikuje, protože mu není církví ani vládním kabinetem dovoleno vzít si ženu, kterou miluje. Anebo ten druhý, ve kterém koktavý Bertie, jeho bratr, nastoupí na Davidovo místo a musí se zbavit svého řečového hendikepu?

Známejší je příběh Davida, který abdikoval, samozřejmě. Film **Králova řeč** mě obeznámil o jiné části historie a teď se mi zdá tento příběh mnohem zajímavější.

Postava **Cosmo Langa**, nejvyššího církevního hodnostáře Británie té doby, není pro naše publikum moc známá. Hraje ji hostující **FRANTIŠEK ŠVIHLÍK**.

Františku, všimla jsem si, že o **Langovi** toho hodně víte, něco jste si o něm přečetli? Když zkouším jakoukoliv novou postavu, tak mě kolem ní všechno zajímá. Hra pracuje s fakty,

které neznáme. Ani postavu **Langa**. Zjistil jsem, že to ale byl dost velký a důležitý státník. A v té době hodně znamenal. Když jsem si text hry poprvé přečetl, pochopil jsem, že byl protivníkem prince **Alberta**, soupeřem, protihráčem. Proto jsem se o to zajímal. Chtěl mít svým způsobem v Anglii velkou váhu, významné slovo. Ale to chce církev všeobecně.

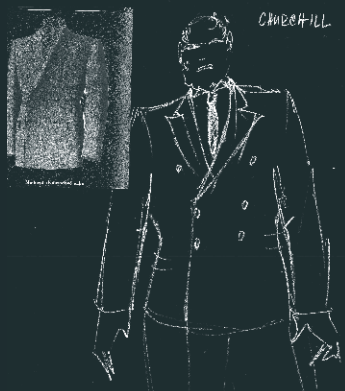

Na jedné zkoušce říkal **LEXA POSTLER**, který hraje postavu **Winstona Churchilla**, že na jistě webových stránce našel několik projevů toho státníka. Sledoval, jak vystupuje, mluví...

Lexo, je ti **Churchill** blízký?

Můžu říct, že ano, a to jednou věcí – že není suchar. Že má smysl pro humor. Moc rád bych se s ním jako státníkem setkal. Něco jsem si o něm přečetl a podíval se na video, jak vystupuje, a zdá se, že je to zemítec a určitě i dobrý chlap. Je mi sympatický.

A budeš na jevišti kouřit doutník? **Churchill** tím byl pověstný. Mimochodem, tady je jeden jeho bonmot – polní maršál **Montgomery** se jednou nechal slyšet: „Nepiju. Nekouřím. Hodně spím. To jsou důvody, proč jsem stoprocentně ve formě.“ Na to **Churchill** suše opáčil: „Hodně piju, málo spím a kouřím jeden doutník za druhým. To jsou důvody, proč jsem ve formě na dvě stě procent!“ No říkám, skvělý chlap! A kouřit budu rád. (A POTÁHL ZE SVÉ ELEKTRONICKÉ CIGARETY)

Vůbec nejméně známou postavou z historického hlediska je australský logoped Lionel Loug, který hraje v Králově řeči klíčovou roli. U nás ho ztvární JIŘÍ KALUŽNÝ.

Jirko, co mi ty řekneš o své postavě?

Já ti asi neřeknu nic. Vždyť co o ní vím? Zatím nábožně poslouchám Petra Novotného, protože to, jak mluví o hře, je skvělé. Tentokrát jsem se rozhodl výjimečně nenačít se text dopředu, ale budu

čekat na aranžovací zkoušky a vytvářet postavu postupně. Moc se na to těším.

Jak říkají herci, zatím jsme na začátku cesty. Teprve opatrně našlapujeme a obeznamujeme se s prostředím královského impéria a jeho aktéry. Všechny nás ta práce moc baví a přejeme si stvořit dobré a poctivé divadelní představení. Tak nám přejte: ZLOMTE VAŽ! **JaU**

KOSTÝMNÍ NÁVRHY R. ŠOLCE →

BALADA PRO BANDITU

jako součást festivalu Svět knihy na jevišti

P. TENOROVÁ, BALADA PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER

Na pražském Výstavišti v Holešovicích se ve dnech 15. – 18. května uskuteční jubilejní XX. ročník **Mezinárodního knižního veletrhu Svět knihy**, který nabídne i řadu doprovodných akcí, mezi něž spadá i divadelní přehlídka **Svět knihy na jevišti**. Přehlídka se koná vždy zhruba měsíc před zahájením veletrhu a je jakousi pozvánkou či jeho prologem, letos bude pořádána již po jedenácté.

„Smyslem tohoto festivalu je poukázat nejen na těsný vztah literatury a divadla, ale také vypíchnout autory a díla vážící se k ústředním tématům veletrhu, potažmo zviditelnit jednotlivá divadla a jejich dramaturgii,“ vysvětluje dra-

maturgyně divadelní přehlídky **Lucie Němečková**.

Východočeské divadlo je na festival Svět knihy na jevišti pravidelně zváno a nejinak tomu je i letos. Pro letošní ročník si organizátoři vybrali naše zpracování legendárního muzikálu Milana Uhdeho a Miloše Štědrné **Balada pro banditu**.

Pokud tedy v úterý 15. dubna navštívíte reprízu oblíbeného zbrojnického muzikálu, kterou odehrajeme v rámci zmiňované přehlídky, obdržíte bonusový kupón opravňující k 50% slevě na vstup na veletrh Svět knihy 2014!

RaS

LADISLAV ŠPINER REŽÍRUJÍCÍ, TANČÍCÍ...

L. ŠPINER S K. SEDÁKOVOU A J. JIRSOVOU, CABARET, FOTO M. KLÍMA

„Chci objevovat v lidech nové věci.“

Herce a začínajícího režiséra LADISLAVA ŠPINERA jsem „odchytila“ po zahajovací zkoušce inscenace Mrzáka inishmaanského, na jejíž premiéru se diváci mohou těšit již v půlce dubna. Připadalo mi až nepatřičné zdržovat Ládu v jeho rozletu a neuvěřitelném pracovním nasazení – i během našeho bleskového rozhovoru už s ním dramaturgyně Jana Uherová domlouvala uvádění Divadelního bálu, přičemž za pár hodin měl Láda hrát na zájezdě v Jičíně Charleyovu tetu. Zkrátka, Láda Špiner je víc než vytížený, ale i tak je neustále v kondici a neztrácí smysl pro humor.

Premiéra Cabaretu je čerstvě za tebou a dneškem jsi začal zkoušet novou inscenaci, Mrzáka inishmaanského, tentokrát ale ne jako herec, nýbrž jako režisér. Zkoušení Kabaretiéra bylo jistě velmi náročné, jak jsi zvládal věnovat se ještě přípravě na Mrzáka?

Na Mrzáka jsem se připravoval během letních prázdnin na chalupě na balkoně – vždycky po ránu káfičko, cigareta, nikdo mě nerušil, seděl jsem v lese a rozmyšlel jsem si Irsko. Tam jsem si to všechno dopředu připravil, protože jsem věděl, že toho bude pak hodně. Už na konci června jsem se dozvěděl, že budu dělat Kabaretiéra a znal jsem už i termín, který

právě kolidoval s přípravou na režii Mrzáka. Ale jinak samozřejmě i během zkoušení Cabaretu byly chvíle, kdy jsem si od něj potřeboval odpočinout, tak jsem si „odskočil“ do Mrzáka, přečetl si pár věcí, něco dovymyslel... Technicky jsem řešil spíš scénu a tak.

V Cabaretu (a nejen tam) hrajete oba s svojí partnerkou Petrou Janečkovou. Jak se vám daří skloubit tak náročnou práci s rodinou?

Skloubit to je vždycky těžké. My s Petrou už měli společně třeba Sen noci svatojánské a Baladu pro banditu na konci sezóny. Do toho jsem zkoušel Jméno růže a Petra Jeptišky, navíc se tyhle dvě inscenace většinou hrají proti sobě. Takže i tak jsme byli oba pořád v divadle a „pytlíkujem“ to, jak můžem. Protože nemáme babičky, musíme platit hlídání, takže se nám to prodrazí – a pak co si vyděláme, vrazíme do hlídání, takže jsme v podstatě na nule. (SMÍCH) Naštěstí malá už chodí do školky, tak aspoň dopoledne už máme, zaplať pánbůh, vystaráno. Ale je to náročné. Kája je naštěstí zvyklá, že po večerech doma zrovna moc nebýváme. Asi to není normální život dítěte, mělo by mít rodiče večer doma. Ale dneska je taková doba, spousta rodičů chodí do práce kdykoli nebo pořád. Dneska je doba prostě jiná, než jsme zažívaly my, Husákovy děti.

Kabaretiér je velmi efektní a pro mnoho herců jistě vysněná role. Zároveň je to zvláštní, možná i symbolická postava, která se dá jistě vykládat více způsoby. Jak si ji vykládáš ty a jak ji hraješ? A jak jsi jako činoherec zvládal kabaretní čísla?

Já ti nevím... Ono se to nabízí, že Kabaretiér je taková bezpáteří oboupohlavní sviňka. Na druhou stranu jsem to tudy netáhl. Je to prostě Kabaretiér, který uvádí čísla v kabaretu, dělá si prču z nacismu, dělá si legraci ze všeho možného okolo i z těch lidí. Sám jsem žádnou koncepci neměl, čekal jsem, s čím přijde režisér Petr Novotný. Spíš jsem věděl, že mě budou čekat kabaretní čísla, a ty mě čekaly... (SMÍCH) Netušil jsem, že přiběhne choreografka a donutí mě po 17 letech u divadla tančit! To jsem v životě nedělal. Donutila mě i oblíknout si tepláky! Takže jsem opravdu zkoušel v tepláčkách se zavázanými koleny a vznikla z toho čísla, která jsou, myslím, choreograficky fakt nabitá. Se zpěvem jsem doposud taky pracoval málo, tak jsem začal ještě trochu makat na hlasivkách s Gallou Macků. Takže šlo spíš o technickou přípravu – tanec, zpěv. U Kabaretiéra o herectví ani tolik nejde, je to člověk vystřelený do hudebního a tanečního vesmíru. Sice jsem si moc herectví neužil, ale na druhou stranu právě proto to pro mě byla taková výzva. Cabaret je pro mě fyzicky hodně náročný. Už teď mě bolí všechno, mám pocit, že už jsem fyzicky umřel, hlava možná ještě trochu funguje, ale už to taky není nic moc. (SMÍCH)

Teď si trochu odpočineš v hledišti jako režisér, ne?

No ale stejně mi tančí nohy pod stolem, tak je to jedno. (SMÍCH) A vůbec, nejrádši bych tam vlítnul a zahrál to všechno sám! (SMÍCH)

Jak potom vzniklo tvoje režirování – když bys nejráději hrál všechno sám?

To je strašně těžký. Já jsem k režirování vždycky inklinoval a měl k němu sklony už na škole. Dělal jsem i nějaké režie s amatéry, to mě bavilo. Nechci herce k něčemu nutit, ale vyložít jim svůj obrázek, svůj pohled na věc. V podstatě jde o moji výpověď, samozřejmě herce do toho vždycky vnese i sám sebe, protože každý máme svoji individualitu. Nicméně i každý režisér do inscenací vkládá kus sebe sama, svůj výklad, svoje vidění. A mě baví si s tím takhle pohrávat, tím spíš, když pak ještě přijde herce a nabídne něco dalšího. Co si budem povídat, samozřejmě to většinou neudělá úplně dobrotu v souboru, když herce „skočí“ do režirování. Na druhou stranu je spousta režisérů, kteří byli původně herci – od Taranta přes Černína k Bellanovi – a začínali stejně. Ale kdo ví, jak to všechno ještě dopadne...

Už máš vysněnou další režii, kterou bys rád dělal?

Jéžíšmarja, toho by bylo! Je strašně moc věcí, které bych rád dělal. Ale všechno je to samozřejmě ještě ve hvězdách, a ví Bůh, jak to bude. Samozřejmě, když bude možnost, bránit se dalším režím nebudu, ale Mrzák je teď taková první vlaštovka na profesionálním jevišti. Dneska byla „zahajovačka“ a já jsem z toho měl staženey zadek, byl jsem dost nervózní, ale proběhlo to a zítřa už jdeme do prostoru a už budu mučit herce. (SMÍCH)

Nebojíš se, že tě přestanou mít rádi?

Snad ne, doufám... Ale je fakt, že jsem energetickej člověk a podle toho ty režie určitě budou vypadat. Občas asi i zařvu, někdy mi potečou nervy, ale to k tomu, myslím, patří. Herce taky potřebuje, a to vím z vlastní zkušenosti, dostat trošku za uši a třeba nasměrovat někam jinam. Nechci, abychom byli pořád ve stejných škatulkách. Chci objevovat v lidech nové a nové věci. Všichni v sobě máme uzavřených tisíce věcí, které jsou v nás třeba až do smrti. Někdo je během života otevře – své vnitřní stavy, pohnutí, co skrývá – a když se podaří otevřít je na jevišti, je to vždycky zajímavé a voňavé.

Proč sis vybral Mrzáka inishmaanského jako svou první režii? V současnosti jde o jednu z nejčastěji uváděných her britského autora Martina McDonagha na českých jevištích.

To je pravda. Já jsem s tím ale nepřišel. Přišel za mnou Honza Musil s Péťou Tenorovou a inspicie-tem Jirkou Vojřem, že by Mrzáka rádi dělali mimo divadlo a jestli bych ho nechtěl režirovat. Souhlasil jsem, ale vůbec jsem nepočítal s tím, že bychom to nakonec dělali v divadle. Na začátku jsem šel za Petrem Dohnalem, jestli by mu nevadilo, že herci VČD si dělají bokem nějaké představení. A on mi sám nabídl, abychom to zkusili jako scénické čtení na Malé scéně. (V ZÁŘÍ 2012 – POZN. RED.) Měli jsme na to asi pět dní zkoušek, což je fakt šibeniční, ale ono to nějak vyšlo. Petrovi se to líbilo a lidi při děkovačce dokonce vstali a tleskali vestoje. Takže si myslím, že to nějak půjde. Musí to jít! (SMÍCH)

V čem je podle tebe největší síla McDonaghovy hry?

Hra samotná je hrozná lidská. Mezilidské vztahy v ní jsou neměnné po tisíce let, přestože se děj odehrává v roce 1934. Jakmile je někdo jiný, na okraji společnosti – mrzák, je to v každé době stejné... A to téma lidskosti – nechci to moc prozrazovat – ale na konci hry se odkrývá, že postava, kterou považuješ celou dobu v podstatě za hajzlíka, je člověk s obrovským srdcem. Pro mě je to velké a živostní téma. Dá se na něm hodně postavit a ukázat lidem, jací jsou zevnitř a jak by se mohli chovat. Nevím, jestli z toho může být i nějaké ponaučení, ale každopádně je to pro mě emotivně silný a lidský příběh, co dokáže člověka zasáhnout. A navíc je dobře napsaný.

Jak bys jednou větou pozval, nalákal diváky?

Přijďte, bude to prdel! (SMÍCH) Ale doslova a do písmene! Poněvadž vulgarit se tam nezbavujeme. Myslím, že bude velká legrace, ale na druhou stranu asi i ta slzička ukápně.

Takže sprostárny jste neškrtali. (SMÍCH) Jinak jste upravovali hodně?

Poměrně dost jsem to seškrtal. Text už jsem upravoval dřív sám pro čtení, pak jsem si přizval dramaturga a upravovali jsme ještě spolu. Něco jsme otevřeli, ale vesměs text zůstal tak, jak jsem ho ze začátku proškrtal já, za což jsem rád. I scénou a kostýmy jsem si tak trochu přednavrhl, ale Dana Hálová, která nám dělá výpravu, to dotvořila. Protože je profička, přesně věděla, co a jak, a vymyslela ještě něco navíc.

Mám pocit, že už jsi nalákal i mě. Mimochodem, pryč se na zkoušení doslova těšíš, kudy chodíš!

No to víš, že jo! Pro mě je to obrovská výzva – něco nového, dráždivého, co mě hrozně láká, ale zároveň se toho strašně bojím a ještě teď jsem nervózní. Seděl jsem na zkoušce jak zařezaný dítě, ale poslouchal jsem všechny, psal jsem si do scénáře – mám ho poškrábanej tak, že už se v tom pomalu nevyznám, a to jsme teprv četli! (SMÍCH) Budu si muset nechat vytisknout ještě aspoň další dva scénáře. A pak budu mít takhle kolem sebe 40 knih! (SMÍCH) Je to neuvěřitelný vzrůso! Prostě adrenalin jako když skáče člověk poprvé bungee jumping a má dopadnout na nějakou hezkou holku a rovnou s ní skončit v nějakým pěkným aktu. (SMÍCH)

A na jaké divadlo zajdeš rád jako divák? Pokud ovšem při svém pracovním tempu vůbec zvládáš občas zajet někde na kolegy.

Už málokdy... Když je třeba Festival smíchu, tak se podívám, ale jinak málokdy. A v televizi na Artu běží občas nějaké inscenace, za což jsem rád. Jediné, co mi vadí, že pan Šrámek není schopen dojet do Pardubic a sem tam něco tu natočit, přestože si myslím, že jsme tu měli inscenace, které by za to stály. Evidentně nejsme pro Českou televizi lukrativní. Takže kolikrát tam vidím představení, u kterých si říkám, že my to umíme i líp. Na druhou stranu je pravda, že televize divadlo nepředá zdaleka tak dobře jako jeviště. Ale jakmile je to možné, samozřejmě se zajdu na kolegy podívat. Mám rád tragikomedie, jako je třeba právě Mrzák, ale i crazy komedie, jako je hra A je to v pytlí, což je hrozná bžunda a baví nás to hrát. Mám rád i vážnější věci – třeba Peera Gynta, kdy se člověk musí hrbat sám v sobě, nebo Mefista, který mě opravdu vnitřně zasáhl. Po každém představení jsem seděl ještě půl hodiny v šatně a nepřijímal nikoho. Když za mnou někdo přišel po premiéře, poslal jsem ho pryč a zavřel jsem se do šatny, protože jsem potřeboval být sám se sebou, abych se z toho nějakým způsobem „vykotil“. To samé Amadeus – věc, která mě absolutně pohltila, a to mám rád. Vlastně všechno divadlo mám rád! (SMÍCH)

Ládo, díky za rozhovor a doufám, že to bude láska minimálně na celý život, že ti tvůj elán a nadšení pro věc vydrží... A myslím, že nejen já, ale i naši diváci se už těší na premiéru Mrzáka, do níž ti přeju: ZLOM VAZ, rejžlo!
AnH

L. ŠPÍNĚR PŘI REŽIŘOVÁNÍ MRZÁKA INISHMAANSKÉHO V ROCE 2012, FOTO J. SEJKORA

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

O prvním březnovém víkendu se v Městském divadle zrodil další divácký hit! Premiérové publikum se s herci přeneslo do předválečného Berlína, do jednoho z tamních kabaretů, kam se lidé chodí bavit a který je současně i metaforou pro absurditu okolního světa 30. let minulého století.

Slavný muzikál **Cabaret** v režii Petra Novotného nadchl diváky natolik, že závěrečné bouřlivé ovace nebraly konce a navíc se tleskalo vestoje!

Cabaret se po své newyorské premiéře v roce 1966 okamžitě stal senzací a posléze jedním z nejúspěšnějších muzikálů v historii. Troufám si říct, že pardubické zpracování Cabaretu se dočká podobného osudu, i když v reáliích východočeských...

RaS

M. SIKOROVÁ, J. PEJCHAL A D. NOVOTNÁ, CABARET, FOTO M. KLÍMA

HLAVNÍ PŘEDSTAVITELÉ PEPA PEJCHAL, MARTINA SIKOROVÁ A LÁĎA ŠPNER SI PO PREMIÉRE UŽÍVALI ZASLOUŽENÝ DLOUHOTRVAJÍCÍ POTLESK.

UŽ SPOKOJENÝ REŽISÉR PETR NOVOTNÝ SE SVÝMI „OVEČKAMI“ – MARTINOU SIKOROVOU, PETROU JANEČKOVOU A LÁĎOU ŠPNEREM.

NA PREMIÉRE NEMOHLA CHYBĚT GALLA MACKŮ, DLOUHOLETÁ SÓLISTKA HUDEBNÍHO DIVADLA KARLÍN, KTERÁ POMÁHALA HERCŮM SE ZPĚVEM, A UJÍT SI JI NENECHAL ANI HUDEBNÍ SKLADATEL A PRO-DUCENT FRANTIŠEK JANEČEK.

KLOBOUK DOLŮ PŘED PETROU PARVONIČOVOU NEJEN ZA ÚŽASNÉ CHOREOGRAFIE, ALE I ZA POHOTOVÝ ZÁSKOK V DRUHÉ PŮLCE ZA ZRANĚNOU KOLEGYNI, TANEČNÍCI TEREZU POKORNŮ. V CABARETU ÚČINKUJE I ČLEN MLADÉHO DIVADELNÍHO STUDIA LAIK MARTIN SCHREINER.

HEREC A REŽISÉR LUMÍR OLŠOVSKÝ, JEHOŽ ČEKALA PREMIÉRA CABARETU HNED DRUHÝ DEN V PRAŽSKÉM DISKU, KOLEM SEBE VŽDY ŠÍŘÍ DOBRŮ NÁLADU, KTEROU PŘENESL I NA HEREČKU A PARDUBICKOU RODAČKU KATKU SEDLÁKOVOU.

JINDRA JANOUŠKOVÁ SE NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER DOBRĚ BAVILA S PŘEKLADATELEM JIŘÍM JOSKEM, Z JEHOŽ DÍLNY JE I CABARET. FOTO L. JELÍNEK

(NE)SCHOPNOST ŘÍDIT SVŮJ VLASTNÍ ŽIVOT

ve hře Olivera Klucka ČEKÁRNA BUDOUCNOST

V dalším pokračování cyklu **INprojekty (Malé inscenační projekty světových novinek)** na Malé scéně ve dvore opět po čase zabrousíme do široké a bohaté nabídky současné německé dramatiky, a to již v pondělí 28. dubna. Tentokrát jsme se vám rozhodli představit dílo Olivera Klucka **ČEKÁRNA BUDOUCNOST**. Kluck se vyznačuje nesmlouvavostí své výpovědi, radikálními pohledy na dnešní společnost i originální dramatickou formou, když své hry píše jako více-méně volnou hru hlasů. Jednotlivé repliky či dialogy nemají přímo určené své mluvčí, postavy. Autor tedy rezignuje na přesnou stavbu a ponechává inscenátorům velkou svobodu pro vlastní tvořivost. Hra umožňuje i variabilní obsazení a počet účinkujících herců. Pro režiséra a dramaturga to může být velká radost moci si sami rozklíčovat text po svém, ale také komplikovaná a dobrodružná cesta, neboť přes tuto možnost svobody autor do hry zakládal řadu indicií, kterými se i tak musejí nechat vést. Přitom hlavní postava ale určená je. Tou je Daniel Puttkammer, prototyp klasického Jedermann. Oliver Kluck na jeho příkladu – na příkladu jednoho průměrného třicátníka – ve své hře zobrazuje zejména flegmatismus dnešní doby či generaci bez perspektivy, když se hlavní postava spokojí s přijetím své spíše pasivní role bezmocné součásti velkého systému. Hra tedy obsahuje výrazné téma: Jedinec versus společnost. Daniel se nechá vést po proudu života a nucených povinností až jakoby bez výraznějších vlastních emocí, vášní nebo projevů touhy. Není schopen revolty, a to dokonce ani vůči svému šéfovi. Jeho život je pro nás upozorněním, jak snadná a přitom nebezpečná pro nás může být ztráta vlastní svébytnosti, čili vlastní svobody a jedinečnosti. Příliš podléháme módním trendům a tomu, co nám kdo seshora říká, že musíme splnit. Bez vlastního názoru a iniciativy však ztrácíme tu neopakovatelnou možnost tvořit si svůj život sami dle vlastních představ. A tím, že naše činy nejsou vedeny především zevnitř nás samotných, stává se pak často, že za vlastní činy ani neumíme převzít zodpovědnost. Neprozrazujeme ale více, nad výše zmíněnými tématy se můžete zamyslet spolu s námi a Danielem při samotném představení, ve kterém můžete sledovat jeho životní cestu. A rovněž se můžete nechat překvapit, co se musí stát, aby se Daniel ze své letargie byl schopen probudit.

SHOOTING STAR OLIVER KLUCK

OLIVER KLUCK se narodil v roce 1980 v Bergenu na Rujaně, nyní žije v Berlíně. Je vycházející hvěz-

dou současné německé dramatiky. Dalo by se říct, že ve svých více než třiceti letech zažil už dost na to, aby věděl, co a proti čemu píše. Nelístopně si ve svých hrách bere na paškál vybrané společenské kasty a dává jim co proto. Studoval dramaturgii, uměleckou prózu a esejistiku. Svou první divadelní hru *Mut macht Mut* napsal v roce 2007. Následovala sbírka povídek *Ein Himmel voller Bratschen*. O rok později pak scénář k filmu *Ukrainische Verhältnisse*. Divadelní hra *Das Prinzip Meese (Princip chaosu)* vznikla na základě eseje o generaci německého malíře *Jonathana Meeseho*. Kluck za ni v květnu 2009 získal cenu pro novou dramaturgii v rámci berlínského festivalu *Theatertreffen*, premiéra se konala v únoru 2010 v berlínském *Maxim Gorki Theater*. V roce 2009 byla v chemnitzkém divadle poprvé uvedena další jeho hra *Zum Parteitag Bananen*, označená v lednu 2010 časopisem *Theater heute* za hru měsíce. Za hru *Čekárna budoucnost (Wartezimmer Zukunft)*, kterou uvádíme, získal Kluck v roce 2010 cenu *Kleist-Förderpreis* pro mladé dramatiky. Její výmarská inscenace pak byla vybrána do soutěžního programu v rámci festivalu *Mülheimer Theatertage* 2011. Do češtiny byly krom *Principu chaosu* a *Čekárny budoucnost* přeloženy také jeho hry *Šitkárna* (2011) a *Mé jméno je můj program* (2012). Přestože ale existují v češtině hned čtyři jeho hry, prozatím jako by se české divadlo tohoto radikálního dramatika bálo. Pouze v roce 2010 připravilo pražské Divadlo Letí scénické čtení *Principu chaosu*, a to za autorovy účasti.

Režie *INprojektů* se obvykle ujímají režiséři, kteří jsou buď čerstvými absolventy divadelních škol, nebo jsou v divadelní praxi teprve krátce a nabírají své první zkušenosti v profesionálních divadlech. Vzájemné seznámení se těchto režisérů a našeho divadla prostřednictvím malého projektu se nám dlouhodobě ukazuje jako velmi inspirativní a pro všechny strany přínosné. *INprojekty* jsou však otevřenější platformou všem režisérům, kteří s Východočeským divadlem chtějí spolupracovat a kteří si chtějí vyzkoušet netradiční divadelní tvar či inscenovat text, ke kterému by se třeba v běžné divadelní praxi nedostali. To je i náš aktuální případ, kdy formálně málo obvyklou hru *Čekárna budoucnost* bude inscenovat režisérka již velmi zkušená – **Kateřina Iváková**. Kateřina se jednak nadchla pro hry Olivera Klucka a jednak ji zaujala možnost seznámit se s naším souborem prací na rozehraném scénickém čtení.

Z AUSTRÁLIE AŽ NA VÝCHOD ČECH

KATEŘINA IVÁKOVÁ je, jak již bylo řečeno, režisérkou zkušenou, ale pro české divadlo je stále tak trochu postavou tajemnou. Je to dáno tím, že většinu své režijní práce realizovala nikoli v Čechách, ale v daleké Austrálii. Narodila se v roce 1958 v Praze, kde také vystudovala herectví na Státní konzervatoři (jako Kateřina Chárová). Divadelní režii se začala věnovat až v Austrálii – studovala zde na National Institute of Dramatic Arts – University of New South Wales v Sydney. Navštěvovala i University of Tasmania (obor anglická literatura), kde obdržela Cenu Petera Stokese za americkou literaturu. Absolvovala rovněž postgraduální kurz televizní režie na Australian Film and Television School. Pracovala pro významné australské divadelní společnosti Sydney Theatre Company, Belvoir Street Theatre, Australskou operu a další. Jako umělecký šéf vedla divadelní společnost Toe Truck Theatre v Sydney. Za inscenaci hry Václava Havla Ztížená možnost soustředění získala Cenu sydneyjských divadelních kritiků. Spolupracovala s takovými herci, jako jsou například Geoffrey Rush, William Zappa nebo Cate Blanchett. Působila jako odborný posuzovatel pro Australské centrum divadelních autorů a přeložila množství divadelních textů z češtiny do angličtiny a z angličtiny do češtiny. V Sydney vedla

také společnost, která se věnovala tvorbě dokumentárních pořadů a komerční produkci. Režiovala a editovala desetidílný seriál ČaS o české a slovenské komunitě v Austrálii pro Channel 31 a program Kde domov můj pro ABC Television. Před několika lety se Kateřina Iváková rozhodla vrátit do Prahy, kde nyní žije a tvoří. Po svém návratu režiovala v Divadle Rokoko, v Divadle Kalich a nejčastěji v Divadle Bez zábradlí. Připravila například inscenace Pod Jižním křížem, Pár vyvolených, Příliš drahá Mathilda, Ksicht nebo Sonáta pro lžici, na kterých spolupracovala mimo jiné s Jiřinou Jiráskovou, Vladimírem Dlouhým, Michalem Dlouhým, Veronikou Freimanovou, Lenkou Vlasákovou nebo Danou Syslovou. V současné době ji naplno zaměstnává pedagogická činnost na hudebně-dramatickém oddělení Pražské konzervatoře. Se svými studenty v letošním roce připravila inscenaci hry nositele Nobelovy ceny za literaturu Gao Xingjiana Druhý břeh. ZJ

SPONZOR
POŘADU:

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYL MALÝ! ANEB *Josef Pejchal*, JAK HO NEZNÁTE...

Na obou fotografiích je mi necelý rok. Na první jsem přistížen v postýlce – ale kdepak já a spát! Byl jsem prý radostné a společenské dítě, které si nenechalo nic ujít... Rád vzpomínám na koupání a potápění ve vaně. Někdy jsem si

s sebou vzal na hraní autíčko a někdy bratry Káju a Honzu. Nejstarší Kamil už by se k nám asi nevešel... Nutno dodat, že vana a postel jsou mými nejoblíbenějšími místy k pobytu dodnes.

AnH

Výročí (nejen) pro pamětníky

Do Divadelního zpravodaje jsme se rozhodli zařadit novou rubriku, která bude zajímat nejen skutečné pamětníky, ale věříme, že zaujme i mladší generace. V každém čísle představíme jednu významnou hereckou osobnost či událost související s historií Východočeského divadla, vzpomeneme na herce, kteří už třeba nejsou mezi námi, ale natolik výrazně se zapsali do divadelní minulosti, že si zasluhují naši pozornost.

Protože v dubnu oslaví 80. narozeniny herec Josef Somr, bude největší prostor patřit právě jemu. Navíc zavzpomínáme na herce Petra Skálu a Jiřího Císlera, od jejichž smrti v dubnu uplyne 10 let.

Josef Somr

Herec Josefa Somra není třeba nijak zdlouhavě představovat. Všichni si ho jistě vybaví přinejmenším v jeho nejslavnějších filmových rolích, jakými byli výpravčí Hubička v Menzlově filmu *Ostre sledované vlaky* (1966), Ludvík Jahn ve filmové adaptaci románu *Žert* (1968) Milana Kundery nebo otec ve filmu *O rodičích a dětech* (2008).

Josef Somr vytvořil nepřeberné množství filmových a televizních, divadelních i rozhlasových rolí a patří tak k našim předním umělcům. V roce 1997 a 2001 získal Cenu Thálie, poprvé za roli pana Františka v *Romanci pro křídlovku* v pražském Národním divadle a později za hlavní roli v inscenaci *The Gin Game* v pražském Divadle Viola. V roce 2005 obdržel z rukou tehdejšího prezidenta Václava Klause za svou celoživotní práci medaili Za zásluhy. V roce 2012 získal Českého lva za mimořádný přínos české kinematografii.

Josef Somr se narodil 15. dubna 1934 v moravsko-slovácké vesničce Vracov nedaleko Kyjova v rodině železničáře. Po studiu na brněnské JAMU nastoupil v roce 1956 do svého prvního angažmá v Českém Těšíně. Za dva roky se do Brna opět vrátil a strávil následující tři sezóny v Divadle bratří Mrštíků. Východočeské divadlo v Pardubicích bylo mezi léty 1961 a 1965 Somrovým prvním českým divadlem a zároveň posledním angažmá na cestě do hlavního města, kde se stal na dlouhá léta členem Činoherního klubu. Jeho posledním stálým angažmá se roku 1978 na následujících čtyřiašest let stala činohra pražského Národního divadla.

J. SOMR S V. FAROVOU A R. MERUNKOVOU V *POPRASKU NA LAGUNĚ* (VČD, 1962)

„Když jsem přijel do Pardubic, myslel jsem si, že je to jen přechodné angažmá. Stejně jako při příchodu do Brna musel jsem se vyrovnávat s novým, v tomto případě českým prostředím. (...) V Pardubicích to už bylo tenkrát divadlo vyššího řádu s vysokou kvalitou, hrála se tam představení, že jsem zíral. V té době tam účinkovaly Blanka Bohdanová a Jana Štěpánková, byl to pro mě nový svět a zdálo se mi, že to divadlo hraje opravdu krásně a asi líp než na Moravě. (...) Když jsem po čtyřech letech odcházel do Prahy, mnoho lidí mi závidělo, ale já jsem opouštěl Pardubice nerad.“

(ČERMÁKOVÁ, DANA. PAN HEREC JOSEF SOMR. PRAHA: 2012.)

A jak vzpomíná na kolegu Jiřího Somra bývalý dlouholetý inspicient VČD Jindřich Kratochvíl? S Josefem Somrem jsme měli nádherný vztah. Když v roce 1961 přišel do Pardubic, byli jsme oba mladí. Chodili jsme spolu sportovat a měli plno mimodivadelních zájmů. Kdykoliv se potkáme, je to, jako bychom se viděli včera. A nic na tom nemění, že se vídáme jednou za rok. S Josefem Somrem jsem prožil úžasné zkoušky na představení *Tři mušketýři*, ve kterém hrál d'Artagnana. Jen málokdy se podaří dosáhnout na jevišti tak tvůrčí a přátelské atmosféry. Josef Somr byl ze všech tří mušketýrů nejmladší, plný elánu, vynikající zpěvák, takže bylo fantastické sedět s ním u cimbálu v divadelním klubu, košťovat víno a zpívat až do rána...

Z dalších jeho rolí ve VČD připomeňme alespoň Biffa Lomana ve *Smrti obchodního cestujícího* (1962), Aldemara v *Učiteli tance* (1962), Husara v *Konci masopustu* (1963) či Georgese Duvoje v *Bel ami* (1964).

Jiří Císler

(4. února 1928 – 17. dubna 2004)

Výrazná osobnost českého divadla – herec, režisér, dramatik, ale také filmový herec, komik, hudebník, dirigent a hudební skladatel. Tím vším byl Jiří Císler, který ve Východočeském divadle působil stejně jako jeho kolega Josef Somr během „zlatých šedesátých“ (přesněji od roku 1963 s ročním odskokem do mladoboleslavského divadla v sezóně 1964/65 do roku 1969) a jenž se později také na čas stal součástí souboru pražského Činoherního klubu. Císler se v Pardubicích prosadil nejen jako herec – ztvárnil řadu slavných rolí, jako byla např. role náměstka Baláše v *Havlově Vyrozumění* (1965) nebo titulní role v protiukupační inscenaci *August August*, *august* (1969), ale i jako režisér věnující se především hudebním a bulvárním komediím (*Gog a Magog*, 1965; *Líbej dál aneb Strašlivý mord* v *music-hallu*, 1965; *Vítr ve větvích sasafrasů*, 1967 aj.).

Petr Skála

(17. srpna 1925 – 2. dubna 2004)

Než získal angažmá v pardubickém divadle, prošel několika soubory od Poděbrad přes Kutnou Horu, Karlovy Vary, Kladno až k pražským divadelním scénám (Realistické divadlo a Divadlo čs. armády). V roce 1955 definitivně zakotvil ve Východočeském divadle, kde hrál už dříve v letech 1946–50, a stal se velkou oporou pardubického souboru, ve kterém setrval až do svého odchodu do důchodu v roce 1990. V hereckém projevu Petra Skály se snoubilo drsné chlapáctví s přemýšlivým komediantstvím, byl hercem s tajemstvím, díky čemuž se uplatňoval v charakterních, častěji vážných rolích. Jeho doménou se staly především psychologicky náročné, vesměs tragické postavy v širokém spektru žánrů. Připomeňme si alespoň některé jeho výjimečné role: Willyho Lomana ve *Smrti obchodního cestujícího* (1962), Krále v *Konci masopustu* (1963), Arbenina v *Maškarádě* (1964), Jaga v *Othellovi* (1968), titulní roli v *Richardu III.* (1974) a Uie v *Zadržitelném vzestupu Artura Uie* (1979).

AnH

J. CÍSLER JAKO AUGUST AUGUST
(VČD, 1969)

P. SKÁLA JAKO RICHARD III. (VČD, 1974)

HEREC HERCI

ANEB VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

R. CHVALOVÁ, P. DOHNAL A L. MECERODOVÁ V KOMEDII ROZBITÝ DŽBÁN, FOTO J. FAUKNER

Prostřednictvím další nové rubriky se vám budeme snažit opět o něco více přiblížit vaše oblíbené herce a herečky souboru Východočeského divadla. Doufáme, že se nám/vám herci pěkně rozpráví, tu a tam na sebe něco prozradí a hlavně vás pobaví. Seriál otázek a odpovědí otvírají herečky, dlouholeté kolegyně a kamarádky LÚDMILA MECERODOVÁ a ROMANA CHVALOVÁ. Tentokrát Lída zpovídá Romanu, v příštím čísle zpravodaje se můžete těšit na dalšího herce nebo herečku, kterého se bude vyptávat Romana Chvalová.

PO PŘEDSTAVENÍ, KTERÉ HRAJÍ LÍDA A ROMANA SPOLU...

Tak co, Romano, posedíme chvíli?

Jé, dneska nemůžu, spěchám domů.

JINDY PO PŘEDSTAVENÍ...

Tak co, Romano, posedíme?

Jóó.

POZDĚJI V DIVADELNÍM KLUBU U VÍNA...

Piješ i něco jiného než víno?

Viděla jsi mě snad s něčím jiným (kromě vody)? Na pivo jsem měla chuť jen při každém těhotenství. Dones Jirka (MANŽEL J. KALUŽNÝ – POZN. RED.) rád vzpomíná, jak

jsem ho posílala se džbánem. Nevím, čím to bylo, snad protože jsem vždycky čekala kluky? (SMÍCH) Panáka/y si dám, jen když musím letět letadlem. Příšerně se bojím a tohle je dobré anestetikum.

Chtěla bys být někdy něčím jiným než herečkou?

Až do 14. let jsem chtěla učit. Dokonce jsem měla doma nástěnku a vystřihovala si různé obrázky, abych jednou mohla zdobit třídu. (SMÍCH) Teď vím, že bych na kantořinu neměla nervy, a strašně moc si uvědomuju, že být dobrým učitelem není lehké, je to poslání. Když to teď tak vidím, mě by možná brzy zavřeli pro ublížení na zdraví. (SMÍCH)

Jak vzpomínáš na svou první roli v Pardubicích?

Lído, to je hrůza, to už bude 30 let! To jsme snad musely být ve školce! (SMÍCH) Kdo by to tenkrát řekl, že za tou složkou s učivem se schovává tvoje Anička! (BĚHEM OBDOBÍ, KDY SE VE VČD HRÁLO PŘEDSTAVENÍ ROBINSONKA, LÍDA MECERODOVÁ OTĚHOTNĚLA A ROSTOUCÍ BRÍŠKO TAK MUSELA MASKOVAT. V TÉ DOBĚ JÍ SICE BYLO 28 LET, ALE KAMARÁDCE ROBINSONKY MAĎE, KTEROU HRÁLA, MĚLO BÝT 13 – POZN. RED.) Ale i když by se mi asi dneska při zhlédnutí Robinsonky ježily vlasy hrůzou, přeci jen to bylo mé první profesionální a milované divadelní dítě.

Na co nejradši vzpomínáš?

To myslíš na role? Nerada bych na nějakou oblíbenou zapomněla... Já ale hlavně ráda vzpomínám na náš „herečák“. (DIVADELNÍ UBYTOVNA – POZN. RED.) Těch polívek, co jsem se ve dvě ráno navařila! A taky jak jsem trénovala na tvůj Aničece budoucí mateřské schopnosti.

Co cestování? Kde všude jsi byla a kam by ses ještě ráda podívala?

No jo, o cestování tvrdím, že jsou to nejlíp investované peníze! Ty zážitky mi nikdo nevezme. Mám ráda moře a teplo, je mi blízké Řecko. A zároveň se stejně těším na každý studijní zájezd s VČD, vynechala jsem jen Berlín. Nadsěná jsem byla všude, ale nejvíc mě znovu láká New York. Velikonoční mše v kostele v Harlemu, to byla bomba! Ale zároveň miluju divadelní zájezdy na dva a více dní. Mám ráda hotely, nemusím se o nic starat, jen se ráno těším na snídani. Vzpomínáš, Lído, na Karlovy Vary? To byl krásný zájezd! Ta zasněžená noční kolonáda!

Jak nejradši odpočíváš?

Ráda bych řekla nad knihou. To mám ale smůlu, protože bleskově usínám. Takže odpočívám spánkem, klidně i jen pětiminutovým. Ale taky ráda v lese na

houbách, v sauně nebo u vody (a to taky hned spím).

Co ti udělá největší radost?

Největší radost mám, když se ráno vzbudím a sítí sluníčko. Jsem v tomhle ohledu celkem nenáročná. Jsem šťastná, když jsme všichni doma pohromadě. Radost mi udělá kytička, dobré jídlo, které nemusím uvařit, ale třeba i úžasný model ze „sekáče“ nebo to, že zajdem takhle spolu na víno.

V jakých kostýmech se nejlíp cítíš?

Hlavně v pohodlných. Tepláková souprava, ještě k tomu vycpaná molitanem – to byl jeden z nejmilejších kostýmů! (V KOMEDII HROBKA S VYHLÍDKOU – POZN. RED.)

Čemu ses naposledy zasmála?

Při čteném divadle, když jsem si ke konci hry zapomněla při převleku v šatné brýle. A druhé, náhradní mi zapadly někam pod jeviště. To byl srandy kopek! Mám tři dioptrie...

Dále jsme pokračovaly ještě v daleko zajímavějším rozhovoru, který je ovšem už nepublikovatelný... (SMÍCH)

AnH

Vyhraje vstupenky na Holky z kalendáře

Na sobotu 19. dubna jsme pro vás připravili už 26. reprízu současné britské komedie **Holky z kalendáře**, kterou uvedeme mimo předplatné, tudíž na ni nabízíme i velmi žádaná místa v přízemí.

Hra podle skutečné události o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity, je oslavou zralého a emancipovaného ženství. Všem ženám ji také věnoval režisér Petr Novotný: „Kdyby nebylo krásné mladé paní ve středním věku, mohli bychom se my komedianti jít rovnou klouzat. To právě ona nás má ráda, kupuje předplatné, chodí pravidelně do divadla a vede k tomu i svého manžela, děti a přítelkyně. A tak jsme si řekli: Teď zahrajeme krásné mladé paní v nejlepším věku o ní! O jejích radostech, smutcích a snech! Skutečný příběh o skutečných ženách z našeho hlediště. Jako poděkování, jako políbení ruky.“

Pokud máte rádi laskavý humor a chtěli byste zdarma získat dvě vstupenky na toto představení, navštivte naše internetové stránky www.vcd.cz a odpovězte na soutěžní otázku. Ze správných odpovědí vylosujeme jednoho šťastného, kterého na Holky z kalendáře 19. dubna pozveme. Hodně štěstí!

RaS

→ J. PAULOVÁ V KOMEDII HOLKY Z KALENDÁŘE,
FOTO J. VOSTÁREK

O STRASTECH I RADOSTECH čerstvého absolventa herectví...

FOTO J. SEJKORA

V následujícím rozhovoru vám představíme herce, kterého v našem divadle můžete čerstvě vidat v roli Sluhy rady Waltera v inscenaci hry Heinricha von Kleista *Rozbitý džbán*. Je jím **ALEXANDER ANDREJS**. Hostuje u nás sice poprvé, ale to neznáméná, že pardubickému publiku je zcela neznámý. Ti, kteří nenavštěvují jen naše divadlo, ale baví je sledovat i představení v oblasti amatérského divadla, mohli Alexandra Andrejse vidět již v několika inscenacích pardubického Divadla Exil.

Hostujete u nás poprvé, ale naše divadlo jistě znáte mnoho let, neboť v Pardubicích žijete. Pocházíte přímo odtud?

Narodil jsem se v Nymburku, ale v Pardubicích bydlím od svých sedmi let.

Kdy se u vás poprvé objevila touha zkusit hrát divadlo?

Poprvé to bylo na základní škole, když mě kamarád Honza Kalužný, který má zde v divadle rodiče, brávil na představení. Již tenkrát se u mě touha hrát divadlo objevila. Během střední školy jsem hrával v ochotnickém spolku, kde jsem se definitivně rozhodl, že bych se chtěl herectví věnovat profesionálně. Pak jsem se

přihlásil na DAMU, kam mě ovšem nevzali. Potom mi ale přišla pozvánka z Vyšší odborné školy herecké k přijímacímu řízení – zkusil jsem to a vyšlo to.

Jak velké jste měl tenkrát zkušenosti z amatérského divadla?

Než jsem nastoupil na školu, měl jsem za sebou tři inscenace: Jako naprostý šílenci, kde jsem ztvárnil Jimmyho, Zlomátka, kde jsem hrál homosexuálního syna, který se matce ke své orientaci přizná, a ona se ho pak snaží vyléčit, a malou roli jsem měl i v muzikálu *Limonádový Joe*. Hovořím konkrétně o pardubickém Divadle Exil.

Jak jste se do tohoto souboru dostal?

Bylo to během střední školy, kdy za mnou přišla moje známá, která v Exilu hraje, že potřebuji dva mladé kluky, tak jestli bych měl zájem to zkusit. Zkusil jsem a začalo mě to bavit.

Už v té době vás napadlo, že byste mohl jednou hrát i na prknech Východočeského divadla?

To mě napadlo možná ještě dříve, právě když jsem sem chodil často na představení jako divák. Ano, chtěl jsem tenkrát stát na jevišti, chtěl jsem to tady v divadle zkusit. Věděl jsem, že by to byl úžasný pocit.

Platí to i teď, když na jevišti našeho divadla stojíte? Ten úžasný pocit se dostavil?

Ano, je to skvělý pocit i ve skutečnosti. Navíc mě nenapadlo, že se mi tady doopravdy poštěstí si někdy zahrát. Touha je jedna věc, ale reálná představa, že by to mohlo vyjít, druhá. Mám na jevišti sice asi jen pět minut, ale o to víc si to pak užívám. A také to, že herce jsem znal už z pohledu diváka – a nyní mám možnost si s nimi zahrát na jevišti.

Přestože účinkování ve Východočeském divadle jste již označil za skrytou touhu, zvažoval jste nabídku na hostování v inscenaci Rozbitý džbán, když jste se zároveň dozvěděl, že se jedná jen o malou roli Sluhy?

Nepřemýšlel jsem nad tím ani chvíli, vůbec jsem neuvažoval nad tím, že bych tuto roli nevzal. Je to pro mě nedocenitelná zkušenost, určitě i do budoucna.

Textu nemáte v této roli mnoho, ale i tak, řekl bych, že je to sice role malá, ale výrazná. Měl jste prostor vytvořit na takto malé ploše celistvou postavu, nebo máte pocit, že jen plníte úkol?

Je to pro mě sice těžké v tom, že moje postava nemá vyloženě nějaký velký vývoj. Ale pocit, že jen plním úkol, určitě nemám, protože scéna, ve které se objevuji, mě opravdu hodně baví. Při zkouškách jsem s panem režisérem Venclem měl hodně prostoru, abych se nějakým způsobem ukázal. Spolupracovalo se mi s ním hodně dobře, bylo na něm znát, že je to profesionál, který přesně ví, co od inscenace chce. I když to není úplně jednoduché naplnit, neboť je to komedie, podle mého názoru, pro herce velmi těžká.

Divadlo je hodně o čekání, v tomto případě řekl bych zvláště. Zkoušky byly dlouhé a náročné. Máte v inscenaci jeden výstup a pak vlastně jen čekáte – na připomínky, na děkovačku... Nevadí vám to?

Nemusel jsem chodit na všechny zkoušky, vždy mi dali vědět alespoň den dopředu, kdy budu potřeba. Po mém výstupu jsem pak hned dostal od režiséra připomínky. V generálkách jsem pak počkat musel, ale ani mi to nevadilo – sednul jsem si do hlediště a sledoval herce, abych se něčemu taky přiučil.

A dá se říct, že divadlo je i čekání na příležitost. Jak se na příležitosti čeká vám?

Ještě před Rozbitým džbánem jsem byl na konkurzu v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, takže jsem si vyzkoušel, jak takové konkurzy probíhají. Byly to pro mě takové další přijímačky. Bohužel to nevyšlo, tak čekám na další konkurzy a obesílám divadla... Takže pořád čekám.

Hrajete nyní i v jiných inscenacích v jiných divadlech?

V Exilu hrají v Jedličích čokolády a nyní v něm zkouším v nové inscenaci Dovolená počesku. A v Praze máme svůj soubor, který jsme založili se spolužáky z VOŠky. Hrajeme v Jazz klubu Reduta, momentálně představení Vlk in fabula, což napsala naše režisérka Vanda Zaplatílková Hutařová, a Kuřáčky a spasi- telky v režii Martina Vokouna.

Založení vlastního souboru z řad absolventů bez angažmá je poměrně častá záležitost. Je to pro vás cesta k existenci u divadla?

Určitě, protože příležitostí u divadla není mnoho. V ročníku nás bylo hodně a vím jen o dvou lidech, kteří měli to štěstí a dostali se do angažmá. My ostatní čekáme a touto cestou nabíráme další zkušenosti. Také je to důležité proto, abychom měli možnost se někde ukázat, mít na co pozvat režiséry, ředitele, umělecké šéfy, ukázat jim svoji práci.

I další herecká práce, ne zrovna ta divadelní, se vám po škole hledá těžko? Myslím tím na dabing, rozhlas, televizi, film, moderování...

Ano, i tahle práce se hledá těžko. Chodil jsem spíše po brigádách a nyní nově pracuji v jedné pardubické firmě zcela mimo svůj obor. K dabingu a rozhlasu jsem se zatím nedostal, ale samozřejmě jsem oběhl castingové agentury. Měl jsem zatím jen několik spíše komparzních rolí v zahraničních produkcích. A ještě při škole jsem se objevil v jedné reklamě, byla to kampaň VZP proti drogám.

Byla studia vaším šťastným obdobím?

Určitě. Na ty tři roky v Praze, co jsem studoval, si určitě nemůžu stěžovat. I když jsem tam zažil i stresová období, například zkouškové nebo když jsem ve druhém ročníku zkoušel ve dvou inscenacích najednou. Ale to úsilí mi za to stálo!

Přeji vám hodně úspěchů a hodně hereckých příležitostí!

ZdJ

↓ S R. ŽÁKEM V ROZBITÉM DŽBÁNU, FOTO J. FAUKNER

DIVADLO OČIMA ALEŠE FORMÁNKA

Monochromy a kruhy malíře Jaroslava Jebavého ve foyer vystřídají fotografie, které jsou z autorské dílny fotografa **Aleše Formánka**. Vernisáž výstavy s názvem **Kapitola o divadle** se uskuteční v sobotu 26. dubna před premiérou hry Králova řeč. Fotografie si ve foyer budete moci prohlédnout až do 13. června.

Pardubického rodáka Aleše Formánka (* 1968), který se fotografování začal naplno věnovat koncem 90. let v začátcích éry digitálních fotoaparátů, nejlépe charakterizují slova **Tomáše Mazala**:

Aleš Formánek patří do té čeledi fotografů, kteří svůj fotoaparát nikdy neodkládají z dosahu ruky. Podezírám jej, že když se odebírá pozdě za noci do intimity lože, fotoaparát má stále v pohotovostní poloze. Co kdyby spící tvář jeho ženy ozdobil třpyt hvězdy a celou situaci zajímově prokreslil měsíc?

Aleš, tak jako mnozí z dříve narozených, stačil se ještě naučit fotografovat (na tehdy

v zemích vzájemné hospodářské pomoci laciným a dostupným) bakelitovým přístrojem Smena 8M sovětské výroby. Cele se fotografování začal věnovat až s razantním nástupem digitálních technologií s fotoaparátem provenience i kvality diametrálně odlišných jeho začátkům.

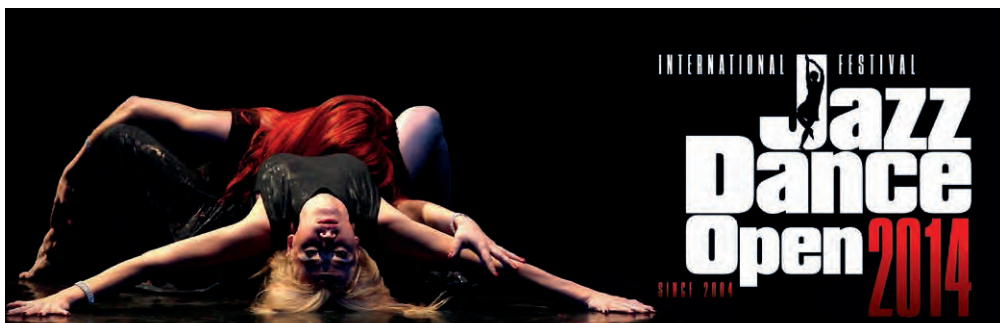
V posledních letech se Aleš převážně věnuje několika tematickým okruhům – divadlu, hudbě, událostem s nejbližšími a rok od roku košatějšímu souboru z jeho cest nejen po Asii.

Na divadle, ke kterému má Aleš velmi blízko, jej zajímá přeměna postavy na scéně, mimika hercovy tváře, dramatický výraz přílivu či odlivu emocí, prchavé gesto, pohyb v relativně omezeném prostoru, kontrast téměř černobílého prostoru mezi jevištěm a hledištěm. Divadlem je Aleš prosáklý zcela. Miluje okamžiky ze zákulisí, líčení a proměnu herců v postavu dramatu, očekávání diváka čtoucího před představením program, odpočívající a svačící šatnářku, jevištním technikům se plete pod nohy při bourání kulis...

RaS

DIVADLO CONTINUO / HORNÍ MARŠOV 2007

V KVĚTNU V MĚSTSKÉM DIVADLE

SOBOTA **17.** 19:00

GALAVEČER

Mistr světa JAZZ BALLET VALERY (chor. V. Tereshkin, Rusko), JAZZ BALLET VALERY (chor. H. Machová), NJACHAS AFRICAN (bubny, tanec, Afrika), Dance Company BADULA (Slovensko), DANSVÄXTHUSET SKELLEFTEÅ (Švédsko) a CHINA HUBEI YOUTH ART TROUPE (Čína). Výstava vítězných prací dětské výtvarné soutěže festivalu 2014 (z ČR i ze Slovenska).

NEDĚLE **18.** 17:00

SOUTĚŽNÍ DEN

Vyhlášení Cen mezinárodní poroty a diváků. Show mistra světa JAZZ BALLET VALERY (chor. V. Tereshkin, Rusko), JAZZ BALLET VALERY (chor. H. Machová), Dance Company BADULA (Slovensko), JANÁČKOVA KONZERVATOŘ OSTRAVA, DANSVÄXTHUSET SKELLEFTEÅ (Švédsko) a CHINA HUBEI YOUTH ART TROUPE (Čína).

PONDĚLÍ **19.** 10:00

DANCESHOW

Taneční vystoupení pro žáky a studenty škol. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY (chor. V. Tereshkin, Rusko), JAZZ BALLET VALERY (chor. H. Machová), Dance Company BADULA (Slovensko), DANSVÄXTHUSET SKELLEFTEÅ (Švédsko) a CHINA HUBEI YOUTH ART TROUPE (Čína).

TANEČNÍ SÁL KONZERVATOŘE PARDUBICE

PONDĚLÍ **19.** 13:30

WORKSHOPS

Taneční dílny pro všechny zájemce bez rozdílu věku a taneční zdatnosti. Lekce lze sledovat i jako divák (přesný rozpis bude uveřejněn v květnovém zpravodaji). Rezervace: 776 088 093.

GALERIE MĚSTA PARDUBIC, PŘÍHRÁDEK

ÚTERÝ **13.** 17:00

VERNISÁŽ

XI. ročník festivalu zahájí studenti Konzervatoře Pardubice. Výstavy: Dotek pohybu III – Propojení (fotograf a designer A. Mádr), Svět, který jsem potkala (fotografka a cestovatelka E. Stanovská) a Island – šílený nebo krásný? (novinář, cestovatel a fotograf M. Stanovský). Díla budou vystavené do 8. června.

Vstupenky jsou v prodeji v předprodeji divadla. Pro abonenty VČD sleva 20 % ze základní ceny!
Více informací na www.machovadance.cz.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 TELEFON: 602 4 05 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
 PÁTEK 11:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

Alukov®
 Member of IPC Team

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Autoprodej DUKLA
 PARDUBICE

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
 Český rozhlas

ČK
 Česká kultura
 (Místní kulturní organizace)

Country
 RADIO

V
 východočeská identita

Informační server
 WWW.PARDUBICEK.CZ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

BARTH MEDIA

era

VČES
 AROPASO LUDOVITKA LUDOVIT

MULTI

Kádroviny

Vema®

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ DUBEN 2014 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. SIKOROVÁ, L. ŠPÍNER A T. POKORNÁ, CABARET, FOTO M. KLÍMA